

Sygn. akt IV KK 78/22

POSTANOWIENIE

Dnia 23 marca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

w sprawie **R. P.**,
skazanego z art. 231 § 1 k.k. i in.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 23 marca 2022 r.
kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w R.
z dnia 21 lipca 2021 r., sygn. akt III Ka (...),
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w R.
z dnia 31 stycznia 2020 r., sygn. akt II K (...),

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć
skazanego.**

UZASADNIENIE

R. P. wyrokiem Sądu Rejonowego w R. z dnia 31 stycznia 2020 r., sygn. akt II K (...), został uznany za winnego tego, że:

1. w okresie od marca do 10 czerwca 2015 r. w R., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, pełniąc obowiązki funkcjonariusza Policji, w związku z zajmowanym stanowiskiem Naczelnika Wydziału Prewencji Komendy Powiatowej Policji w R., przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że będąc podżegany przez R. G. do pozyskania informacji o połączeniach przeprowadzonych przy wykorzystaniu telefonu

komórkowego o numerze (...) i lokalizacji tego telefonu w chwili ich przeprowadzenia, podjął działania w celu pozyskania takich danych, pomimo braku prowadzenia przez niego czynności służbowych, w których dostęp do nich byłby zasadny w ten sposób, że podlegał innemu funkcjonariuszowi Policji, a to M. M., zajmującego stanowisko Komendanta Komisariatu Policji w K., do przekroczenia uprawnień wynikających z art. 20c ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz. U. z 2015 r. poz. 355, z późn. zm.) i pozyskania tych danych - stanowiących tajemnicę służbową, w wyniku czego M. M. podjął działania, w celu ich pozyskania, a w szczególności: przekazał wskazany numer T. S. funkcjonariuszowi Komisariatu Policji w K. prowadzącemu dochodzenie w sprawie zniszczenia mienia o numerze RSD (...), jako należący do sprawcy tego występkę, przez co funkcjonariusz ten umieścił taką informację w Meldunku Informacyjnym z dnia 31 marca 2015 r., którym to podstępny wprowadzeniem w błąd wyłudził poświadczenie nieprawdy przez w/w funkcjonariusza w tym meldunku, następnie wydał T. S. polecenie zwrócenia się o te dane do Wydziału Techniki Operacyjnej KWP w K., po czym poświadczył nieprawdę we wniosku z dnia 21 maja 2015 r. do WTO KWP w K. co do tego, że istnieje konieczność dokonania ustaleń co do telefonu o numerze (...), którym posługuje się sprawca zniszczenia mienia bowiem takie podstawy istnieją w dokumentach wytworzonych w ramach prowadzonych czynności i posłużył się tym dokumentem przekazując go do WTO KWP w K., co spowodowało wystąpienie przez WTO KWP w K. do operatora o wskazane dane telekomunikacyjne, następnie przekazanie ich przez operatora do WTO KWP w K., skąd pozyskał je M. M., który następnie przekazał je R. P., a ten nieuprawnionemu R. G., ujawniając mu w ten sposób tajemnicę służbową i działając na szkodę interesu publicznego w postaci prowadzenia czynności operacyjno- rozpoznawczych przez Policję zgodnie z przepisami prawa,

tj. przestępstwa z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 231 § 1 k.k. i art. 266 § 2 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., za które – na podstawie art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. – wymierzono mu karę roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności; ponadto, na mocy art. 41 § 1 k.k. orzeczono wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu zajmowania wszelkich stanowisk w organach zajmujących się ściganiem przestępstw na okres 3 lat;

2. w okresie od czerwca do lipca 2015 r. w R., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, pełniąc obowiązki funkcjonariusza Policji w związku z zajmowanym stanowiskiem Naczelnika Wydziału Prewencji Komendy Powiatowej w R., usiłował podżegać funkcjonariusza Policji Piotra Wodeckiego zajmującego stanowisko Zastępcy Dyżurnego Wydziału Prewencji Zespołu Dyżurnych Komendy Powiatowej Policji w R., do niedopełnienia jego obowiązków służbowych, poprzez usunięcie dokumentów z danymi o ukaraniu J. K. mandatem karnym wystawionym w dniu 28 czerwca 2015 r., seria CY 3101215 na kwotę 100 zł oraz naliczeniu 4 punktów karnych, a także o ukaraniu M. K. mandatem karnym wystawionym w dniu 10 lipca 2015 r., seria (...) na kwotę 300 zł oraz naliczeniu 6 punktów karnych, przez co dokumenty te miały nie zostać przedłożone Komendantowi Powiatowemu Policji celem nadania im dalszego biegu, przez co dane o ukaraniu nie zostałyby wpisane do ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego, prowadzonej na podstawie art. 130 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r. poz. 1137 z późn. zm.), pomimo obowiązku ich wpisania, działając w ten sposób na szkodę interesu publicznego w postaci rzetelnego prowadzenia przez Policję ewidencji kierowców, którzy popełnili wykroczenia drogowe zgodnie z przepisami prawa,

tj. przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., za które – na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 18 § 2 k.k. i art. 231 § 1 k.k. – wymierzono mu karę roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności; ponadto, na mocy art. 41 § 1 k.k. orzeczono wobec R. P. środek karny w postaci zakazu zajmowania wszelkich stanowisk w organach zajmujących się ściganiem przestępstw na okres 3 lat;

3. w lipcu 2015 roku w R., pełniąc obowiązki funkcjonariusza Policji w związku z zajmowanym stanowiskiem Naczelnika Wydziału Prewencji Komendy Powiatowej Policji w R., nie dopełnił swoich obowiązków służbowych w ten sposób, że będąc zobowiązanym do wykrywania przestępstw i ścigania ich sprawców, mając informacje o posiadaniu środków odurzających przez R. G., zaniechał nadania biegu tym informacjom w postaci wszczęcia i prowadzenia postępowania karnego wobec ujawnionego sprawcy tego przestępstwa, czym działał na szkodę

interesu publicznego w postaci prawidłowego funkcjonowania Policji, tj. przestępstwa z art. 231 § 1 k.k., za które – na podstawie tego przepisu - wymierzono mu karę roku pozbawienia wolności; ponadto, na mocy art. 41 § 1 k.k. orzeczono wobec R. P. środek karny w postaci zakazu zajmowania wszelkich stanowisk w organach zajmujących się ściganiem przestępstw na okres 3 lat;

4. w dniu 13 lipca 2016 r. w R., działając czynem ciągłym, dopuścił się znieważenia funkcjonariuszy Biura Spraw Wewnętrznych KGP Wydział w K. M. Ł., G. S., K. D., P. J. i P. C. w ten sposób, że podczas wykonywania przez tych funkcjonariuszy powierzonych im czynności służbowych w sprawie sygn. PK IX WZ Ds. (...) prowadzonej przeciwko R. P. przez (...) Wydział Zamiejscowy Departamentu do Spraw Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji, a to czynności zatrzymania R. P. i jego doprowadzenia do Prokuratury, czynności przeszukania zajmowanych przez niego pomieszczeń służbowych w Komendzie Powiatowej Policji w R. i w związku z wykonywaniem przez nich obowiązków służbowych, użył wobec nich słów powszechnie uznanych za obelżywe, tj. o przestępstwa z art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., za które na podstawie art. 226 § 1 k.k. wymierzono mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

5. w dniu 13 lipca 2016 r. w R., w celu zmuszenia funkcjonariuszy Biura Spraw Wewnętrznych KGP Wydział w K. M. Ł. i G. S. do zaniechania wykonania powierzonych im czynności służbowych w sprawie o sygn. PK IX WZ Ds. (...) prowadzonej przez (...) Wydział Zamiejscowy Departamentu do Spraw Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji, w postaci zatrzymania R. P. i jego doprowadzenia do Prokuratury oraz przeszukania zajmowanych przez niego pomieszczeń służbowych w Komendzie Powiatowej Policji w R., stosował wobec nich groźbę bezprawną dokonania gwałtownego zamachu na życie i zdrowie w/w., tj. występkę z art. 224 § 2 k.k., za który – na podstawie art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 224 § 1 k.k. – wymierzono mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Rejonowy w R. na mocy art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone jednostkowe kary pozbawienia wolności i orzekł wobec oskarżonego R. P. karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, zaś na mocy art. 85 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 90 § 2 k.k. połączył orzeczone środki karne zakazu zajmowania stanowisk i orzekł wobec oskarżonego łączny środek karny w postaci zakazu

zajmowania wszelkich stanowisk w organach zajmujących się ściganiem przestępstw na okres 3 lat.

Od wyroku Sądu pierwszej instancji apelacje wnieśli obrońcy oskarżonego.

Pierwszy z nich – podnosząc zarzuty obrazy przepisów postępowania (art. 4 k.p.k.; art. 5 k.p.k.; art. 237 § 2 i 3 k.p.k.) oraz błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę i mających wpływ na treść wyroku – wniósł o uniewinnienie oskarżonego R. P. od przestępstw wskazanych powyżej w pkt. 1, 3, 4 i 5, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz warunkowe umorzenie postępowania w zakresie przestępstwa opisanego wcześniej w pkt. 2.

Drugi obrońca oskarżonego – podnosząc zarzuty błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, obrazy przepisów postępowania karnego (art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.; art. 424 § 1 pkt 2 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k.) – wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez zmianę opisów czynów trzech pierwszych przypisanych oskarżonemu przestępstw.

Wyrok Sądu pierwszej instancji zaskarżył, na niekorzyść oskarżonego, także prokurator, który – podnosząc zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych oraz obrazy prawa procesowego – wniósł o zmianę tego wyroku przez uzupełnienie opisu trzech pierwszych przypisanych oskarżonemu przestępstw i przyjęcie podstawy prawnej wyroku co do tych czynów – odpowiednio: 1) z art. 231 § 2 k.k., art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 231 § 2 k.k., art. 271 § 1 k.k. i art. 266 § 2 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.; 2) art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.; 3) art. 231 § 2 k.k.

Sąd Okręgowy w R. wyrokiem z dnia 21 lipca 2021 r., sygn. akt III Ka (...), zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- w zakresie drugiego z przypisanych skazanemu przestępstw uzupełnił opis czynu o znamię działania w celu osiągnięcia korzyści osobistej, w ten sposób że oskarżony R. P. podżegał G. M. i P. W. do przekroczenia swoich uprawnień w celu osiągnięcia przez J. K. i M. K. korzyści osobistej w postaci nieodnotowania w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego prowadzonej na podstawie art. 130 ust. 1 ustawy z dnia 20.06.1997 r. - Prawo o ruchu drogowym

(Dz. U. 2012 poz. 1137 z późn. zm.), a to danych J. K. o naliczeniu 4 punktów karnych na podstawie wystawionego wobec niego w dniu 28 czerwca 2015 r. mandatu karnego seria (...) na kwotę 100 złotych oraz danych M. K. o naliczenie 6 punktów karnych na podstawie wystawionego wobec niego w dniu 10 lipca 2015 r. mandatu karnego seria (...) na kwotę 300 złotych, pomimo obowiązku wpisania tych danych do tej ewidencji, tj. przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i jako podstawę wymiaru kary przyjął art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 19 § 1 k.k. i art. 231 § 2 k.k.;

- uniewinnił oskarżonego R. P. od trzeciego z zarzucanych mu występków i uchylił związane z nim rozstrzygnięcie co do środka karnego – zakazu zajmowania wszelkich stanowisk w organach zajmujących się ściganiem przestępstw;
 - uchylił rozstrzygnięcia o karze łącznej pozbawienia wolności oraz o łącznym środku karnym zakazu zajmowania wszelkich stanowisk w organach zajmujących się ściganiem przestępstw;
 - na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. połączył orzeczone wobec R. P. jednostkowe kary pozbawienia wolności i orzekł wobec niego karę łączną roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności;
 - na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 90 § 2 k.k. połączył orzeczone środki karne i orzekł wobec oskarżonego R. P. łączny środek karny w postaci zakazu zajmowania wszelkich stanowisk w organach zajmujących się ściganiem przestępstw na okres 3 lat,
- a w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Od wyroku Sądu odwoławczego kasację wniósł obrońca skazanego, podnosząc następujące zarzuty:

1. wystąpienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., tj. nienależytym obsadzeniu Sądu odwoławczego – Sądu Okręgowego w R. – rozpoznającego w dniu 21 lipca 2021 roku, apelację skazanego R. P. oraz innych oskarżonych od wyroku Sądu Rejonowego w R. z dnia 31 stycznia 2020 roku sygn. akt III Ka (...), poprzez udział w składzie orzekającym sędziego P. S., co do którego istnieje uzasadniona wątpliwość co do jego niezawisłości wynikająca z okoliczności jego powołania na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego przez wadliwie wybraną i niekonstytucyjną Krajową Radę

Sądownictwa, co niniejszym rodzi zarzut nieprawidłowej obsady sądu oraz stanowi podstawę do uchylenia wyroku Sądu drugiej instancji niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów oraz ich wpływu na jego treść oraz stanowi uchybienie, o którym mowa w art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k.;

2. rażące naruszenie art. 14 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. oraz art. 399 § 1 k.p.k. poprzez wyjście przez sądy obydwu instancji poza granice aktu oskarżenia oraz przyjęcie, że skazany zastosował groźbę bezprawną w celu zmuszenia funkcjonariuszy Biura Spraw Wewnętrznych Komendy Głównej Policji Wydział w K., tj. M. Ł. oraz G. S., do zaniechania powierzonych im czynności, podczas gdy zdarzenie opisane w treści aktu oskarżenia polegać miało wyłącznie na użyciu groźby bezprawnej w celu usiłowania wywarcia wpływu na te czynności, co wykracza poza granice skargi i jest w podanym zakresie równoznaczne z naruszeniem zasady skargowości, a w konsekwencji z brakiem skargi uprawnionego oskarżyciela, o której mowa w art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. i stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą opisaną w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k., nie rozpoznaną przez Sąd drugiej instancji, a będącą uchybieniem, o którym mowa w art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k.;

3. rażące naruszenie art. 14 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. poprzez wyjście przez Sądy obydwu instancji poza granice aktu oskarżenia oraz stwierdzenie, że skazany miał dopuścić się popełnienia czynu ciągłego z art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. również wobec pokrzywdzonej K. D., podczas gdy opis ww. czynu z aktu oskarżenia, którego miał dopuścić się skazany odnosi się do pokrzywdzonej K. D., a więc do zupełnie innej osoby, co skutkuje rażącym naruszeniem zasady skargowości oraz stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą opisaną w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k., nie rozpoznaną przez Sąd drugiej instancji, a będącą uchybieniem, o którym mowa w art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k.

4. rażące naruszenie przepisów postępowania mogące mieć istotny wpływ na treść wydanego w niniejszej sprawie orzeczenia tj. art. 452 § 3 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie przez Sąd drugiej instancji wniosku dowodowego skazanego z dnia 8 marca 2021 r. w zakresie przesłuchania w charakterze świadka R. G., podczas gdy dowód ten miał istotne znaczenie dla przestępstwa z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 231 § 1 k.k. i art. 266 § 2 k.k. przy

zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oraz podtrzymania tego rozstrzygnięcia przez Sąd drugiej instancji,

5. rażące naruszenie przepisów postępowania mogące mieć istotny wpływ na treść wydanego w niniejszej sprawie orzeczenia tj. art. 452 § 3 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie przez Sąd drugiej instancji wniosku dowodowego skazanego z dnia 17 maja 2021 r. w zakresie przesłuchania w charakterze świadka K. O., w szczególności na okoliczność przebiegu zdarzenia z dnia 13 lipca 2016 r., podczas gdy dowód ten miał istotne znaczenie dla ustalenia stanu faktycznego leżącego u podstaw uznania skazanego przez Sąd pierwszej instancji winnym popełnienia czynu ciągłego z art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oraz czynu z art. 224 § 2 k.k. oraz utrzymania w mocy powyższych rozstrzygnięć przez Sąd drugiej instancji,

6. rażące naruszenie przepisów postępowania mogące mieć istotny wpływ na treść wydanego w niniejszej sprawie orzeczenia tj. art. 4, art. 7 k.p.k. oraz bezkrytyczną akceptację przez Sąd odwoławczy naruszeń Sądu pierwszej instancji, który przekroczył granicę swobodnej oceny dowodów poprzez całkowicie dowolne i niekorespondujące ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego przyznanie mocy dowodowej zeznaniom zaangażowanych w czynności zatrzymania skazanego funkcjonariuszy oraz oparł swoje rozstrzygnięcie wyłącznie na dowodach niekorzystnych dla skazanego w zakresie przebiegu zdarzenia w dniu 13 lipca 2016 r., tj. w zakresie uznania iż skazany dopuścił się popełnienia czynów z art. 224 § 2 k.k. oraz czynu ciągłego z art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., podczas gdy są one waloru wiarygodności zupełnie pozbawione z uwagi na brak bezstronności tychże świadków w odniesieniu do osoby skazanego;

7. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku i przyjęcie za Sądem pierwszej instancji, iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 231 § 1 k.k. i art. 266 § 2 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., podczas gdy nie miały miejsca okoliczności znajdujące się w opisie znamion tego czynu, mające stanowić podstawę działania skazanego, tj. okoliczności podżegania osoby skazanego przez R. G., co skazany starał się wykazać za pośrednictwem dowodów niedopuszczonych przez Sąd drugiej instancji

8. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku i przyjęcie za Sądem pierwszej instancji, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu z art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., tj. znieważenia funkcjonariuszy Biura Spraw Wewnętrznych Komendy Głównej Policji Wydział w K., tj. M. Ł., G. S., K. D., P. J. i P. C. kierując wobec nich słowa powszechnie uznane za obelżywe, podczas gdy wypowiedzi oskarżonego wynikały wyłącznie z emocji związanych z faktem jego zatrzymania i nie były kierowane *ad personam* wyżej wymienionych funkcjonariuszy, co skazany starał się wykazać za pośrednictwem dowodów niedopuszczonych przez Sąd drugiej instancji,

9. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku i przyjęcie za Sądem pierwszej instancji, iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu z art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., tj. dopuścił się popełnienia wobec funkcjonariuszy Biura Spraw Wewnętrznych Komendy Głównej Policji Wydział w K., tj. M. Ł. oraz G. S. groźby bezprawnej dokonania gwałtownego zamachu na ich zdrowie i życie, podczas gdy do takich gróźb ze strony skazanego w odniesieniu do ww. funkcjonariuszy w istocie nie doszło, co skazany starał się wykazać za pośrednictwem dowodów niedopuszczonych przez Sąd drugiej instancji.

Na podstawie tak sformułowanych zarzutów autor kasacji wniósł o uchylenie wyroku Sądu odwoławczego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi.

Prokurator w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna, co uprawniało do jej oddalenia na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Odnosząc się do pierwszego zarzutu, w którym autor kasacji sygnalizuje wystąpienie w sprawie bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., należy zauważyć, że zgodnie z powoływaną przez autora kasacji uchwałą składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r. (BSA I-4110-1/2020, OSNK 2020/2/7), w odniesieniu do sędziów sądów powszechnych przyjęto, że:

„nienależyta obsada sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. (...) zachodzi także wtedy, gdy w składzie sądu bierze udział osoba powołana na urząd sędziego w sądzie powszechnym albo wojskowym na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 3), **jeżeli wadliwość procesu powoływania prowadzi, w konkretnych okolicznościach, do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności** (podkr. – SN) w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności". W jej uzasadnieniu wskazano również m.in., że następcza kontrola spełnienia standardu bezstronności i niezawisłości sądu dokonywana jest w konkretnym postępowaniu i ma charakter kontroli sądu, nie zaś poszczególnego sędziego: jej przeprowadzenie nie rzutuje na możliwość udziału danego sędziego w składzie sądu przeprowadzającym inne postępowanie oraz nie może wiązać innego składu sądu. Wbrew temu co sugeruje skarżący nie może być tu mowy o automatyzmie i apriorycznym stwierdzeniu wystąpienia w sprawie okoliczności, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., lecz wymagana jest wnikliwa analiza osoby sędziego w kontekście postępowania nominacyjnego oraz jego postawy w toku postępowania. Jak bowiem wskazano w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2022 r. (*I KZP 13/21, LEX nr 3322328*): „nie jest wykluczone, że mimo powstania zasadniczych wątpliwości co do tego, czy dochowany zostaje standard niezawisłości i bezstronności danego sędziego uczestniczącego w składzie sądu ze względu na objęcie przez niego urzędu w postępowaniu konkursowym przeprowadzonym w sposób ustalony ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, w konkretnych okolicznościach wątpliwości te nie zostaną potwierdzone, co będzie równoznaczne z koniecznością przyjęcia, że skład sądu z jego udziałem spełnia minimalne wymagania dla zachowania niezawisłości i bezstronności. Dotyczy to w szczególności sytuacji, w których dana osoba spełniałaby obowiązujące kryteria wskazania na urząd sędziego także w poprawnie ukształtowanej procedurze postępowania przed KRS. Dotyczyć to może także osób, które miały pozytywne opinie wynikające z rzetelnej

oceny, w tym w szczególności z bezstronnych wizytacji. Inną okolicznością świadczącą o dbałości sędziego o zachowanie zasad bezstronności i niezawisłości jest podjęcie starań o wyjaśnienie dotyczących go wątpliwości przed przystąpieniem do rozpoznania sprawy, np. przez sygnalizację z art. 41 k.p.k.”.

Warto w związku z tym zaznaczyć, że w orzecznictwie akcentuje się, iż „ocenając zasadność wątpliwości co do bezstronności sędziego (art. 41 § 1 k.p.k.), należy wziąć pod uwagę wszelkie okoliczności, które mogą mieć wpływ na jego zachowanie. Okoliczności te zaś powinny być oceniane przez pryzmat tego, czy z punktu widzenia przeciętnego obywatela zostały spełnione obiektywne warunki postrzegania sędziego jako bezstronnego i niezawisłego, zaś sąd z udziałem tego sędziego, jako sąd niezależny. Przy dokonywaniu tej oceny nie bez znaczenia jest stosunek sędziego do wprowadzanych zmian w sądownictwie, publicznie wyrażany zarówno w procedurze konkursowej na stanowisko sędziego, jak i później, zwłaszcza w zakresie akceptacji niekonstytucyjnych działań organów władzy wykonawczej wobec sądów czy akceptacji utraty przez Krajową Radę Sądownictwa przymiotu niezależności”. (*wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2021 r., II KK 426/21, OSNK 2022/2/6, LEX nr 3306166*). Co istotne, w powołanym powyżej orzeczeniu wskazano również wprost, że okoliczności mogące mieć wpływ na bezstronność sędziego w danej sprawie, muszą zostać wykazane za pomocą konkretnych faktów – co w omawianej sprawie nie miało miejsca,

Skoro ani skazany ani jego obrońca nie podważali naruszenia standardów prawa do rzetelnego procesu na etapie postępowania odwoławczego z uwagi na osoby zasiadające w składzie Sądu drugiej instancji, nie kwestionowali prawidłowości składu orzekającego Sądu drugiej instancji, nie sygnalizowali wątpliwości co do bezstronności i niezawisłości wylosowanych sędziów ani nie podejmowali inicjatywy mającej na celu wyłączenie któregośkolwiek z nich, to taka postawa strony postępowania stanowi istotną okoliczność, wskazującą na to, że nawet przy przyjęciu wadliwości w procedurze nominacyjnej danych sędziów, ich udział w składzie orzekającym nie narusza standardów prawa do sądu w rozumieniu art. 6 ust. 1 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności. Ogólne akcentowanie nienależytej obsady sądu na etapie postępowania kasacyjnego, polegające zresztą na wadliwym odczytaniu treści uchwały połączonych izb SN z

23 stycznia 2020 r., nie może zatem przynieść oczekiwanego przez autora kasacji skutku, który nawet nie próbował w niej wskazać na jakąkolwiek okoliczność, która jego zarzut czyniłaby chociaż teoretycznie częściowo zasadnym. Można przy tym odnieść wrażenie, że podnoszenie rozpoznawanego zarzutu, i to w sposób ogólnikowy i abstrakcyjny, oderwany – poza wskazaniem na osobę danego sędziego – od realiów procesowych sprawy, ma charakter jedynie instrumentalny i nie zaś jest motywowanie troską o zapewnienie gwarancji procesowych skazanemu.

Oczywiście bezzasadny jest również drugi zarzut. W judykaturze utrwalone jest stanowisko, zgodnie z którym granice skargi wyznaczają ramy zdarzenia historycznego, a sądy orzekające nie są związane opisem czynu ani kwalifikacją prawną wskazaną przez oskarżyciela publicznego. Różnica pomiędzy czynem zarzucanym a przypisanym sprowadza się jedynie do tego, że w świetle treści aktu oskarżenia groźby bezprawne miały być stosowane wobec funkcjonariuszy Policji M.M. i G. S. w ramach usiłowania wywarcia wpływu na czynności tych osób, co miało wyczerpywać dyspozycję przepisu określonego w art. 224 § 1 k.k., natomiast Sąd pierwszej instancji w ramach tego czynu ustalił, że skazany stosował wobec ww. funkcjonariuszy groźby bezprawne w celu zmuszenia ich do zaniechania wykonania powierzonych im czynności służbowych, co stanowiło występku z art. 224 § 2 k.k. Taki zabieg w żadnym razie nie może być uznany za wyjście poza granice skargi, albowiem stanowi jedynie doprecyzowanie istoty przestępnego zachowania się skazanego, mieszcząc się w ramach zdarzenia historycznego, o czym świadczy ta sama data czynu, te same osoby stanowiące – w świetle znamion strony przedmiotowej przypisanego R. P. występkowi – przedmiot czynności wykonawczej, jak i te czynności służbowe dotyczące tej samej sprawy (ta sama sygnatura – PK IX WZ Ds. (...)), dotyczącej skazanego. Nie wystąpiła zatem również bezwzględna przyczyna odwoławcza określona w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k.

Z oczywistych względów nie doszło także do wyjścia poza granice skargi w zakresie piątego z przypisanych skazanemu przez Sąd *meriti* przestępstw tj. występkowi z art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. Błędne określenie przez ten Sąd w opisie czynu przypisanego jednej z pokrzywdzonych – funkcjonariuszki Policji –

jako K. D., zamiast: K. D., stanowi jedynie oczywistą omyłkę pisarską i nie może być wątpliwości, że chodzi o tę samą osobę (wystarczy dokładnie zapoznać się z aktem oskarżenia aby dostrzec, że przy przepisywaniu zarzutów do komparycji wyroku doszło do oczywistej omyłki pisarskiej). Przeciwnie twierdzenie autora kasacji jest rażąco błędne, biorąc pod uwagę profesjonalny charakter wykonywania czynności adwokackich. Na marginesie wolno zauważyć, że błąd Sądu może podlegać sprostowaniu w każdym czasie w trybie art. 105 k.p.k., co zresztą – jak wskazał prokurator w odpowiedzi na kasację – zostało już zasygnalizowane przez prokuraturę.

Odnośnie do kolejnych dwóch zarzutów, dotyczących nieprzesłuchania R. G. i K. O. stwierdzić należy, że skarżący nie wykazał wadliwości w oddaleniu wniosków dowodowych o przesłuchanie tych osób przez Sąd odwoławczy, poprzestając na ogólnym wyrażeniu poglądu o doniosłości ich relacji procesowych dla kwestii odpowiedzialności karnej R. P.. Należy przy tym podkreślić, że Sąd drugiej instancji oddalił wnioski dowodowe o przesłuchanie tych świadków postanowieniem na rozprawie w dniu 10 czerwca 2021 r. (k. 1836v, t. IX), wskazując jako podstawę tej decyzji przepisy art. 170 § 1 pkt 2, 3 i 5 k.p.k. Nie mogło zatem dojść do obrazy art. 452 § 3 k.p.k., który odnosi się do podstawy oddalenia wniosku unormowanej w art. 452 § 2 pkt 2 k.p.k.

Oczywiście bezzasadny jest zarzut obrazy art. 4 i 7 k.p.k. akcentujący zaaprobowanie przez Sąd odwoławczy oceny dowodów przeprowadzonych przez Sąd *meriti* w zakresie występków z art. 224 § 2 k.k. oraz art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. Autor kasacji wyraził w nim jedynie ogólnikowy pogląd o wadliwości weryfikacji oceny dowodów w toku kontroli instancyjnej, nie wskazując na jakiegokolwiek uchybienia po stronie Sądu *ad quem*, ograniczając uzasadnienie kasacji w tym zakresie do jednego zdania (s. 8 kasacji). W konsekwencji oczywiście chybione są również zarzuty błędów w ustaleniach faktycznych dotyczących ww. przestępstw, które – w przekonaniu skarżącego miały być konsekwencją ww. obrazy prawa procesowego, a które z wyraźnego brzmienia art. 523 § 1 k.p.k. nie mogą stanowić samoistnie zarzutu kasacyjnego.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu, na podstawie art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. kosztami sądowymi postępowania

kasacyjnego obciążając skazanego R. P..